

A-L URMA PE DOMNUL

Ewald Frank
6 iunie 1992, ora 19
Krefeld, Germania

Am vrut să vă citesc versetele biblice, care vorbesc despre cele zece iscoade care au depus mărturie rea despre țara făgăduită. Din acest motiv, ei au trebuit să moară. Merită să fie crezut tot ce a spus Dumnezeu. Acela care nu poate crede ceea ce a spus Dumnezeu, acela, cu siguranță, nu va putea primi ceea ce a făgăduit El.

Am vorbit cu fratele Kupfer și cu alți frați și am ajuns la concluzia că dacă un om este singur, dușmanul poate veni și să-l atace cu tot felul de gânduri, dar dacă noi suntem împreună, avem părtășie unii cu alții, și dacă sunt spuse cuvintele potrivite pentru acea situație, atunci această părtășie este foarte bună. „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună.” - Psalmul 133 v.1

Noi Îl rugăm pe Domnul ca El să ne păzească, și în aceste zile să existe o unitate în gândire între noi și între noi și El. În acest fel să înțeleagă toți cei ce vor să facă deranj, că ei nu sunt în slujba Domnului. Și toți acei ce sunt de părere că ei au ceva de spus de la ei înșiși, aceștia să fie atenți că tot ceea ce a avut Dumnezeu să ne spună, este scris deja în Cuvântul Lui. În acest loc, noi am permis întotdeauna lui Dumnezeu să ne vorbească. Astfel este creată posibilitatea ca fiecare să primească din partea lui Dumnezeu tot de ce are el nevoie.

Noi dorim să fie atins sufletul, duhul și trupul nostru, căci și trupul are o mare importanță pentru Dumnezeu, el fiind Templul Duhului Sfânt și dacă toate aceste trei sunt într-o strânsă legătură, atunci cel mai bun lucru este acela pe care l-a scris Ioan, prietenului său, Gaiu: să-i meargă la fel de bine trupului, cum îi merge de bine sufletului său! - 3 Ioan v.2: *„Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.”*

Noi dorim ca și în aceste zile să fim întăriți sufletește și trupește, printr-o legătură cu El, să fim din nou binecuvântați, și noi să putem spune: cu adevărat Domnul a fost în mijlocul nostru și ne-a binecuvântat.

Am privit la toți tinerii din mijlocul nostru și m-am gândit: ei au viața înaintea și sunt puși în fața unei decizii care afectează toată viața lor și eu doresc ca această decizie a lor să fie făcută împreună cu Domnul.

Voi știți că în aceste timpuri este dificil să rămână împreună chiar și aceia pe care i-a unit Dumnezeu. Dușmanul vrea să distrugă și să despartă totul. Noi dorim tuturor tinerilor ca Dumnezeu să fie cu ei într-o astfel de decizie importantă. Noi nădăjduim că vor exista în mijlocul nostru unii pe care Dumnezeu îi poate chema și trimite spre slava Numelui Său. Aceasta arată că El este Același și că El rânduieste în Biserica Lui toate slujbele: proroci, păstori, apostoli, evangheliști și învățători, pentru zidirea Bisericii Domnului.

O observație trebuie făcută: noi nu am ajuns în acea stare dorită de Dumnezeu, dar noi ne aflăm pe calea cea bună, și prin harul și îndurarea lui Dumnezeu, noi vom ajunge la țintă. El, care a început această bună lucrare în noi, o va continua și o va desăvârși până în ziua glorioasă a revenirii Sale, iar această zi nu este departe.

Astăzi mă simt îndemnat să vorbesc despre: **modul corect de a-L urma pe Domnul.** Aceasta nu înseamnă că El ne călăuzește în mai multe direcții sau în direcția dorită de noi; ci corect este ca noi să-L urmăm pe Acela care ne-a chemat, așa cum este scris în Scriptură: „*Iar tu vino după Mine.*”

Noi credem că Domnul nu vrea să aibă doar ascultători ai Cuvântului, ci El vrea oameni care trăiesc și împlinesc acest Cuvânt. Noi credem că în acest timp trebuie să mergem tot drumul împreună cu Domnul și să credem întreaga mărturie a Sfintei Scripturi; și anume, tot ce ne-a fost descoperit din Scriptură în acest timp.

Din epocile bisericii știți că oamenii vor fi judecați doar după ceea ce s-a predicat în timpul lor. Cel ce a crezut tot ce s-a predicat în timpul reformei, acela este neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Pe aceștia noi îi vom vedea în slavă. Toți cei ce au crezut tot ceea ce a descoperit Dumnezeu în următoarele treziri, vor fi și ei în slavă. Noi să nu credem că doar micul nostru grup din prezent - care crede tot planul lui Dumnezeu - va avea ceva mai mult decât cei din trecut și va fi în slavă! În fața lui Dumnezeu, noi suntem toți egali și pentru aceasta noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu.

Un lucru este adevărat: cu cât am primit mai mult din partea lui Dumnezeu, cu atât ne este cerut mai mult!

Oh, de ne-ar dăruî Dumnezeu harul Său, ca noi să fim vrednici de această chemare înaltă și sfântă și noi să-I aducem cinste lui Dumnezeu până vom ajunge de la credință la vedere.

Aș dori să citesc din Psalmul 99 de la versetul 5 la 9: „*Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru și închinați-vă înaintea așternutului picioarelor Lui, căci este sfânt! Moise și Aaron, dintre preoții Lui, și Samuel, dintre cei ce chemau Numele Lui au chemat pe Domnul, și El i-a ascultat. El le-a vorbit din stâlpul de nor; ei au păzit poruncile Lui și Legea pe care le-a dat-o El. Doamne, Dumnezeul nostru, Tu i-ai ascultat, ai fost pentru ei un Dumnezeu iertător, dar i-ai pedepsit pentru greșelile lor. Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru și închinați-vă pe muntele Lui cel sfânt! Căci Domnul, Dumnezeul nostru este sfânt!*”

Când citim astfel de mărturii din Sfânta Scriptură, noi suntem binecuvântați, suntem îmbărbătați și sufletul nostru se bucură în Domnul Dumnezeu. Aici este vorba despre Moise, Aaron și Samuel, despre toți acei ce au slujit Domnului și este subliniat faptul: „*El le-a vorbit din stâlpul de nor, ei au păzit poruncile Lui și Legea pe care le-a dat-o El.*”

Eu subliniez încă o dată cuvintele: „*El le-a vorbit din stâlpul de nor.*” Acel stâlp de nor care a fost atunci cu Israel, acea lumină nu a fost doar un nor, ci Domnul însuși era în acea lumină. Un nor nu poate vorbi. Cineva era în acel nor și Acela a și vorbit. Moise și tot Israelul au ascultat glasul Domnului care venea din acel nor. Domnul era într-un nor și la intrarea în cortul întâlnirii și le vorbea.

Când Saul se afla pe drumul Damascului și a văzut acea lumină puternică, acolo nu era doar lumina, ci Unul se afla în acea lumină. El a zis lui Saul: „*Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?*” Prin urmare nu a fost doar o lumină, ci Domnul a fost în acea lumină, Domnul a fost în acel nor.

Domnul merge înaintea poporului Său și vorbește poporului Său din această lumină. El descoperă Cuvântul Său și astfel toți cei ce se află în întunericul duhovnicesc au posibilitatea să vadă lumina Cuvântului descoperit. Ei au posibilitatea creată de a se bucura de toate adevărurile descoperite, care au fost ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu. Din acest motiv este scris în acest psalm: „*Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru.*”

El nu este un dumnezeu oarecare, care este undeva, ci El este un Dumnezeu care se descoperă, care se apropie de poporul Său, care vine la poporul Său, care lucrează în mijlocul poporului Său. Este un

Dumnezeu care se apropie în mod deplin de poporul Său și lucrează în duhul, sufletul și trupul lor.

El a dovedit acest lucru cu poporul Său, Israel. Poporul Israel nu a fost păstrat doar după suflet și duh, ci Dumnezeu a avut grijă ca ei să aibă și hrană pământească, hainele să nu li se învechească pe ei și nici încălțămintele să nu se uzeze în picioarele lor. În prezența lui Dumnezeu totul și-a păstrat calitatea de marfă nouă. De fapt, ce se poate învechi în prezența lui Dumnezeu?

Noi știm că trupul pe care-l vom primi la înviere, va rămâne pentru totdeauna tânăr. În prezența lui Dumnezeu nu se poate învechi absolut nimic. Atunci la Dumnezeu nu va mai exista un mâine sau un ieri, ci va exista doar veșnicia și noi vom fi cu Domnul pentru totdeauna.

Aș dori să citesc din Numeri 11 v.9: „*Când cădea roua noaptea în tabără, cădea și mana!* (în traducerea germană a Bibliei scrie: „*cădea și mana pe ea.*”) Când cădea această rouă din cer, împreună cu ea, cădea și mana. Nu doar o înviorare, ci și hrană.

Când venim în prezența Domnului și primim înviorare din partea Lui, atunci aceasta nu are ca scop doar o înviorare scurtă, ci noi, în prezența Domnului, să primim și hrana din partea Lui. Venind împreună roua și mana, era creată posibilitatea ca mana să rămână proaspătă. Tot ce era veștejit de soare în ziua anterioară, era înviorat și împrăștiat de această rouă, iar pe această rouă proaspătă, cădea mana proaspătă.

O, de-ar face Dumnezeu în mijlocul nostru în aceste zile aceeași lucrare, astfel ca noi să trăim o înviorare cerească, prin roua care cade din cer! Noi să înțelegem că nu vine roua să ne învieze puțin, ci împreună cu această rouă, care cade în mijlocul poporului lui Dumnezeu, cade și mana proaspătă. Haidem ca și noi să așteptăm același lucru în aceste adunări, pentru că și noi suntem poporul lui Dumnezeu! Noi ne-am adunat în prezența Sa nu doar să ascultăm Cuvântul Său, ci noi dorim să fim hrăniți duhovnicește ca să putem înainta prin puterea pe care ne-o dă această hrană.

În Numeri 14, vedem lecția pe care o dă Dumnezeu necredinței, și noi să învățăm o dată pentru totdeauna că, chiar dacă lucrurile exterioare sunt îndreptate împotriva noastră, noi chiar și atunci să-I dăm dreptate lui Dumnezeu și să privim spre El, spre Cel Atotputernic. El este în stare să rezolve toate situațiile care par de netrecut în ochii noștri.

Citim din Numeri 14, de la versetul 36 la 38: „*Bărbații pe care îi trimisese Moise să iscodească țara, și care, la întoarcerea lor,*

făcuseră ca toată adunarea să cârtească împotriva lui, înnegrind țara oamenii aceștia, care înnegriseră țara, au murit acolo înaintea Domnului, loviți de o moarte năpraznică. Numai Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, au rămas cu viață dintre oamenii aceia care se duseseră să iscodească țara.”

Aici găsim o lecție mare pe care Dumnezeu o dă necredinței, și anume moartea. Cel ce nu crede, rămâne în moarte. Doar cel ce crede poate fi scos din moartea duhovnicească și să fie adus la viața duhovnicească. Necredința rămâne în moarte, dar credința scoate din moarte. Tot credința duce la slobozenia copiilor lui Dumnezeu. Deci, acela care răspândește niște vești nefavorabile, acela să se gândească că necredința se leagă cu moartea. Acest lucru este valabil nu doar pentru acei ce vorbesc prin necredință, ci și pentru toți cei ce ascultă pe acei ce vorbesc prin necredință. Noi am face bine să nu dăm ascultare acestor oameni care-și deschid gura și se ating de lucrurile făgăduite de Dumnezeu, și care au intenția să învăluie aceste lucruri în necredință. Pe aceștia, fie bărbați, fie femei, noi îi putem refuza să-i mai ascultăm, și le putem spune că nu vrem să le mai ascultăm toată necredința lor, și că noi vrem să ascultăm tot ceea ce a spus și a făgăduit Dumnezeu.

Când Dumnezeu a spus: „Eu vă dau țara celor șapte popoare,” atunci cele zece iscoade s-au întors cu concluzia: „Este imposibil!”. Ei nu au făcut altceva decât să răspândească necredința în mijlocul poporului. Ei au povestit despre niște cetăți puternice în care trăiau niște uriași. Ei s-au uitat doar la lucrurile exterioare și au vorbit din inima lor. Dar, au fost mulți care i-au ascultat, și care pe urmă s-au împotrivit lui Moise. Ei cu toții au început să cârtească, ca urmare a ascultării unei asemenea vești.

Dragii mei, noi trăim într-un timp în care Dumnezeu lucrează. Noi nu dorim să nesocotim lucrarea lui Dumnezeu din mijlocul poporului Său și nu dorim să vorbim prin necredință, ci dorim să stăm de partea lui Dumnezeu, la fel cum au stat Iosua și Caleb, care au spus: „Noi suntem mai mult decât în stare să ocupăm toată țara.”

De ce au putut ei să spună acest lucru? Fiindcă ei au privit spre Cel invizibil, ca și când L-ar fi văzut. Ei știau și erau convinși că ceea ce a spus Dumnezeu trebuie să fie așa cum a spus-o El. Atunci El are de grijă să ducă la îndeplinire tot ce a spus, dând la o parte tot ce împiedică aceasta.

De fapt, cum au stat lucrurile? Avea Moise planul său propriu, sau Dumnezeu avea planul Lui cu poporul Său? Și fiindcă atunci, ca și

acum, situația este aceeași, noi trebuie să fim foarte atenți. Nu este permis să credem că toate problemele din timpul acesta sunt o piedică în fața noastră. Aceasta este calea lui Dumnezeu pe care umblă poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu însuși rezolvă toate problemele, El însuși conduce Biserica Lui până când noi vom ajunge la țintă.

Voi toți știți că predica este valabilă și pentru cel care o predică. Noi cu toții - chiar și cei care vestim Cuvântul - trebuie să fim atenți ca să-L cinstim pe Dumnezeu, arătându-I credința noastră. Noi trebuie să știm că Dumnezeu conduce poporul Său pe drumul corect și aceasta spre lauda și slava Numelui Său!

Atunci când Dumnezeu a zis: „Eu vă conduc pe o cale pe care voi nu o cunoașteți și pe care voi încă nu ați umblat,” așa a și fost. Iar El, Dumnezeu a cunoscut această cale. Ce este necunoscut pentru El? Într-o cântare pe care o cântăm, se spune: „Eu știu că Domnul are și pentru mine o cale...” Dumnezeu are o cale și dacă Dumnezeu își conduce poporul Său pe calea Sa, atunci El este Acela care merge în frunte. Atunci El este Acela care netezește calea în fața noastră. Noi știm și credem că Dumnezeu este mai mult decât în stare să facă acest lucru.

Noi, de partea noastră, trebuie să-L credem pe Dumnezeu și este interzis ca noi să luăm lucrarea lui Dumnezeu în mâinile noastre. Noi să lăsăm lucrarea Lui în mâinile Sale. Mai mult decât atât, noi să ne punem la dispoziția Lui, așteptând ca El să facă tot ce a hotărât.

Haidem ca noi toți să învățăm din această lecție, că toți acei bărbați care au răspândit necredința în mijlocul poporului, făcându-l să cătească, au murit de o moarte năprasnică, dar Dumnezeu și-a împlinit făgăduința Lui cu toți acei ce L-au crezut pe deplin, **și până la sfârșit!!**

Haidem ca noi să facem parte din aceia care pot să spună ca Iosua și Caleb, și să fim convinși că Dumnezeu este mai mult decât în stare să îplinească tot ceea ce a făgăduit El. Deci, lucrul cel mai important este ca noi să-L urmăm pe Domnul și dacă mergem în urma Lui, atunci El este Acela care ne pregătește calea, atunci El merge înaintea noastră. Atunci problemele și situațiile complicate care sunt în fața noastră, sunt de fapt mai întâi în fața Lui și atunci El însuși le va da la o parte și va conduce poporul Său mai departe. El face acest lucru și astăzi.

Aș dori să citesc în 1 Tesaloniceni 1 de la versetul 4 la 6 și alte texte din Scriptură și să vă arăt că poporul lui Dumnezeu a umblat întotdeauna prin credință: „*Știm, frați prea iubiți de Dumnezeu alegerea*

voastră. În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală. Căci știți că din dragoste pentru voi am fost așa printre voi. Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt; ”

Bărbații care L-au urmat pe Domnul, au vestit deja Cuvântul Domnului, ca Evanghelie, iar credincioșii au umblat împreună cu ei pe aceeași cale și ei toți Îl urmau pe Domnul. Noi facem bine dacă luăm aminte la astfel de pilde, la bărbații aleși de Dumnezeu, care prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu prin puterea trimiterii lui Dumnezeu, au putut arăta poporului lui Dumnezeu drumul corect, conform planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Mă bucur că noi nu avem de-a face aici cu niște presupuneri atunci când citim Cuvântul, ci avem de-a face cu **absolutul dumnezeiesc**. Fiți sinceri, când noi ne bazăm pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe acest absolut și-L credem pe Dumnezeu, atunci ce ne mai poate clătina? Noi putem spune ca Pavel: „Nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Recitesc din 1 Tesaloniceni 1 v.6: „Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului...” Dragii mei, este un lucru foarte frumos când citești un astfel de verset, dar rămâne întrebarea: dacă noi mergem pe urmele unui bărbat, avem siguranța că el merge pe urmele Domnului? Voi înțelegeți ce vreau să spun. Știți voi câți oameni au umblat dintr-o țară în alta pe urmele unor bărbați cu diferite învățături; dar se aflau ei și pe urmele Domnului?

Dacă noi mergem pe urmele cuiva, atunci noi trebuie să avem siguranța că acesta merge pe urmele Domnului și noi să avem siguranța că acesta vestește Cuvântul adevărat, pe care îl împarte în mod corect.

În timpul apostolilor acest lucru era foarte simplu. Apostolii urmau pe Domnul, iar oamenii îi urmau pe apostoli și toți mergeau în aceeași direcție. În această legătură nu s-a modificat absolut nimic. Totul a rămas cum a stabilit Dumnezeu la început. Pavel mergea pe urmele Domnului și toți aceștia care s-au pocăit erau siguri că acest Pavel era un bărbat al Domnului; astfel că ei au primit toată învățătura care venea de la Domnul, prin el. În acest mod toți credincioșii mergeau pe urmele Domnului. Ei erau siguri că merg pe urmele aceluia, care merg pe urmele Domnului, pe urmele aceluia care vesteau tot planul lui Dumnezeu, în deplină concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Fratele Willy mi-a spus: „Frate Frank, în urmă cu 25 de ani ai predicat la Frankfurt pe Main.” Eu mi-am amintit situațiile dureroase când mulți oameni au mers după un bărbat în India, alții au mers în America, alții în alte locuri. Pe urmele cui mergeau acești oameni? Ei mergeau pe urmele unui bărbat, pe urmele descoperirilor lui închipuite sau a învățăturilor închipuite ale acestui bărbat.

De aceea este foarte, foarte necesar ca înainte de a merge pe urmele cuiva, noi să avem și siguranța că înaintea noastră nu se află doar un bărbat pe urmele căruia noi umblăm, ci noi să fim siguri că acest bărbat merge pe urmele Domnului și ne aduce Cuvântul Lui, după porunca Domnului astfel ca noi să fim aduși pe Calea Lui. Am înțeles noi toți acest lucru?

Nu este de ajuns ca noi să spunem în mod teoretic: „*Eu îl urmez pe Domnul,*” ca apoi să mergem pe propriile noastre căi. Acest lucru nu are nicio valabilitate înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a arătat în Cuvântul Său, calea Sa și direcția în care trebuie să mergem. Din acest motiv este scris astfel în acest verset, pe care-l recitesc din cauza importanței lui: „*Și voi ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul.*”

De fiecare dată este vorba despre Cuvânt. Unii erau purtătorii și vestitorii Cuvântului lui Dumnezeu, și prin vestirea Cuvântului oamenii au fost și sunt aduși în legătură cu Dumnezeu.

De fiecare dată când vine o descoperire falsă în legătură cu niște învățături false, atunci se naște o legătură cu respectivul bărbat care a adus acel lucru fals. Ca să vă convingeți de aceasta, priviți în toate religiile și în toate sectele. Aceasta nu a fost o umblare pe urmele Domnului, ci o umblare pe urmele unui om.

În acest loc nu vrem să amintim niciun nume, dar în istoria bisericii au fost astfel de oameni care și-au făcut ei înșiși un nume mare. Întotdeauna au fost unii bărbați și unele femei care au pretins că ar fi avut niște descoperiri deosebite. Un frate mi-a spus că un tânăr din rândurile mormonilor a vrut să-i dea o carte. Când fratele a întrebat ce carte este, acela a spus: „este sfânta scriptură a mormonilor.” Există însă **numai o singură Sfântă Scriptură** și aceasta există din veșnicie în veșnicie. Nu există o altă carte cu acest nume. Dar noi ne dăm seama în ce mod sunt mințiți oamenii.

Descoperirile lor sunt pur și simplu scuturate din mânecă și deodată oamenii merg după ei. Și încotro merge drumul lor? În această situație nu mai corespunde nimic. Noi dorim însă să avem claritatea și

certitudinea că atât calea cât și învățătura, tot ce ne este vestit, corespunde cu Scriptura.

La fel ca și în zilele lui Pavel, Dumnezeu a descoperit Cuvântul Lui și în zilele noastre, și a pus Cuvântul Său pe sfeșnic într-un mod minunat. Nu este permis ca cineva să susțină că noi urmăm un om și dacă totuși unii spun acest lucru, atunci Pavel scrie în această legătură, în 1 Corinteni 11 v.1: *„Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.”*

În acest caz direcția nu mai este hotărâtă de un om, ci este hotărârea lui Dumnezeu care ne-a fost dăruită printr-un om, iar noi nu ne agățăm de mantaua acestui bărbat, ci noi ne ținem strâns de Domnul nostru și de Cuvântul Lui. Doar în acest mod Îl urmăm pe Domnul.

În Iacov 5 v.10 întâlnim un cuvânt minunat: *„Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe prorocii, care au vorbit în Numele Domnului.”* Fie proroci, fie apostoli, Dumnezeu ni i-a dăruit ca pe niște pilde, și prin aceștia noi am primit Cuvântul Domnului.

Conform făgăduinței lui Dumnezeu, El a purtat de grijă ca și în zilele noastre să existe o adevărată orientare biblică, să existe posibilitatea ca oamenii să se corecteze, astfel ca ei să se întoarcă la Sfânta Scriptură, să se întoarcă la tot ceea ce a avut Biserica la început. Toate acestea au avut loc pentru că Dumnezeu le-a făgăduit în Cuvântul Său. El a trimis timpul de înviare, și Isus rămâne în cer până când totul este readus în starea corectă și până când Domnul poate ajunge la dreptul Său în mijlocul poporului Său.

Nu este necesară doar o atmosferă plăcută cu multă muzică, care pune în mișcare ceva, ci este necesară o lucrare adevărată a Duhului Sfânt care însoțește vestirea și îi atinge pe toți acei ce cred Cuvântul descoperit, producând în aceștia lucrarea pe care o dorește Dumnezeu.

Eu cred că în timpul acestei predici Duhul lui Dumnezeu este lucrător. Eu cred că noi nu am venit aici ca să încălzim scaunele sau să ne pierdem timpul. Noi ne aflăm aici ca să ascultăm Cuvântul Domnului și să-L primim în interiorul nostru și noi să trăim rezultatul lucrării pe care o face Duhul Sfânt în noi.

Este necesar ca noi să ne aflăm în această lucrare. În interiorul nostru, noi trebuie să fim de acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă interiorul nostru nu este în concordanță cu Cuvântul, atunci noi înșine ne suntem o piedică. În această situație nu este permis ca noi să căutăm

greșeala la Domnul sau la vestitor, ci noi s-o căutăm acolo unde o și putem găsi, și anume la noi înșine.

În legătură cu Iacov 5 cu v.10, aș dori să citesc din Efeseni 5 versetele 1 și 2: „*Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu.*”

A-L urma pe Domnul este un lucru bine cunoscut. Domnul însuși a spus de nenumărate ori, când i-a chemat pe ucenicii Săi: „*Urmați-Mă pe Mine.*” Chiar și ucenicii au întrebat o dată: „*Ce folos avem că Te-am urmat?*” Și există un text în care Domnul le-a spus ce se va întâmpla cu ei: „*Petru a început să-I zică: Iată că noi am lăsat totul, și Te-am urmat. Isus a răspuns: Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică.*” - Marcu 10 de la 28 la 30.

Eu vreau să subliniez de aici noțiunea: „A-L urma pe Domnul.” Petru a zis: „*Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat.*” Ei nu au urmat un predicator oarecare, ci ei L-au urmat pe Domnul. Noi trebuie să facem în același fel. Dacă Dumnezeu ne trimite pe cineva care să ne arate drumul, atunci haidem ca noi să fim siguri și să nu rămânem tot timpul în urma acestui bărbat, ci noi să-L urmăm pe Domnul al cărui drum ne-a fost arătat prin acest bărbat.

În Ioan 1, întâlnim situația în care Ioan predicase deja, și totuși câțiva ucenici mai stăteau pe gânduri și nu-L urmau încă pe Domnul, dar începând din acea zi, ei au început să-L urmeze pe Domnul.

Citim din Ioan 1 de la 35 la 37: „*A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu! Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, și au mers după Isus.*” Amin! Au mers după Isus. Ei nu s-au oprit la acel bărbat care L-a arătat pe Isus, ci ei au mers după Domnul.

Toți aceia care l-au urmat doar pe Pavel și nu L-au urmat și pe Domnul, toți aceștia au căzut într-o bună zi de la credință. Ei s-au abătut de pe calea Domnului.

Toți aceia care l-au urmat doar pe fratele Branham fără să fi avut o trăire personală cu Domnul, toți aceia care nu au mers direct după Domnul, toți aceia, mai devreme sau mai târziu, s-au abătut de pe calea

Domnului și ei nu au mai umblat pe calea Lui. Unde este „Amin-ul” vostru?

Vedeți, deci, cât de important este să nu se umble doar pe urmele unui om, ci noi să înțelegem că Dumnezeu poate să ne trimită un om care să ne arate nouă calea Lui și care să ne îndrepte pe noi către Domnul, iar după aceea, noi să Îl urmăm direct pe Domnul. Noi luăm ca pildă pe acei bărbați pe care i-a trimis Dumnezeu, după cum este scris în Cuvântul Său.

Vreau să accentuez acest lucru încă o dată. Haidem ca noi să fim siguri că nu mergem doar pe urmele unui om. Eu acest lucru vi-l pot spune din experiența mea mondială pe care am căpătat-o în decursul anilor. Oamenii care s-au referit în mod deosebit la Pavel, iar în zilele noastre în mod deosebit la fratele Branham, toți aceștia s-au rătăcit mai devreme sau mai târziu. Un adevărat vestitor al Cuvântului trebuie să aibă grijă ca oamenii să nu se agațe de el, ci ei să-L urmeze pe Domnul.

În aceste situații se poate întâmpla ca Dumnezeu să permită unele lucruri sau întâmplări care să ne despartă de niște oameni pentru a ne lega mai strâns de Domnul. Aceste lucruri sunt posibile. Dumnezeu poate permite să se întâmple unele lucruri care acum, nu ne sunt binevenite, dar la sfârșitul drumului noi vom putea spune: „Domnul a făcut totul bine. Chiar și în timpul judecăților, noi rămânem cu răbdare pe calea Domnului.” Astfel este scris: „*Chiar și în timpul judecății, El își amintește de îndurarea Lui.*”

Citim acum din 1 Petru 2 v.21: „*Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.*” Eu sunt nevoit să v-o spun și a treia oară. Nu este de ajuns ca noi să mergem pe urmele unui bărbat al lui Dumnezeu, chiar dacă acesta este cel mai mare proroc; și chiar dacă noi facem publicitate cu lucrările mari pe care le-a făcut Dumnezeu prin el. Chiar dacă noi mărturisim acestea, este un lucru bun și frumos, dar nu este de ajuns. Abia atunci este corect când Domnul reușește să ne aducă pe urmele Lui. Eu vă recitesc acest lucru încă o dată: „...ca să călcați pe urmele Lui.” Abia atunci înțelegem noi scopul principal al unei slujbe. Numai în această situație putem noi primi binecuvântarea care este în legătură cu această slujbă, și anume doar atunci când noi suntem aduși în acea stare în care dorește Dumnezeu să fim. Este clar!! Acest lucru să se audă aici și oriunde este citită această predică.

Nu un om, ci Domnul însuși ne-a chemat pe urmele Lui. Chiar dacă El s-a folosit întotdeauna de niște oameni, situația a fost mereu

aceeași: El însuși a dat trimiterea misionară ca noi să mergem în toată lumea și să vestim Cuvântul Domnului. Dacă unii oameni se pocăiesc, atunci aceștia Îl urmează pe Domnul, în care se și încred. În acest fel ei sunt zidiți puternic în învățătura biblică și nu mai sunt clătinați de vreun vânt al învățăturilor omenești. Acest lucru are loc prin harul Domnului!

Mai citim două sau trei versete pentru a sublinia cât de important este să-L urmăm pe Domnul. Citim din Matei 2 v.9: *„După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Și iată că steaua pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul.”* Ne este dată o lecție chiar la nașterea Domnului și Mântuitorului nostru, într-o situație în care oamenii au urmat steaua adevărată, au urmat lumina adevărată. Ei n-au aterizat undeva, ci ei au ajuns la locul unde trebuiau să ajungă și anume în acel loc unde era Isus! Acolo ei s-au rugat, acolo ei L-au onorat și L-au proslăvit. Începând cu nașterea Domnului, I-au adus cinste și mărire toți aceia care au fost conduși de lumina adevărată, de lumina cerească, iar noi credem că același lucru este valabil și astăzi.

Fiecare descoperire care vine de la Dumnezeu, ne conduce la Isus Hristos, fiindcă lucrarea completă este însăși descoperirea lui Isus Hristos, așa cum o citim în Apocalipsa 1. Dumnezeu s-a descoperit în Isus Hristos pentru binele nostru, astfel ca noi să primim mântuirea, eliberarea, împăcarea, îndurarea și vindecarea de la Dumnezeu. În acest mod noi avem posibilitatea să devenim copii ai lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

În Fapte 9 v.3 citim despre pocăința celui mai mare bărbat al lui Dumnezeu: *„Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui.”* Citim și din Fapte 22 v.6: *„Când eram pe drum și mă apropiam de Damasc, deodată, pe la amiază, a strălucit împrejurul meu o mare lumină din cer.”* Apoi Pavel amintește toate întâmplările legate de momentul pocăinței lui, când el L-a trăit pe Dumnezeu.

Eu cred că fiecare dintre noi care a avut o trăire cu Dumnezeu, care a auzit glasul Lui, care a văzut lumina pe calea Domnului, poate mărturisi același lucru.

Noi am spus și mai înainte, nu a fost doar o lumină, ci a fost și un glas. În Fapte 22:9 citim: *„Cei ce erau cu mine, au văzut bine lumina și s-au înfricoșat, dar n-au auzit glasul Celui ce vorbea.”* Aceasta este o mărturisire minunată. Noi cu toții putem vorbi despre Lumină și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru această Lumină. Noi putem vorbi cu

limbajul prorocului Zaharia: „Spre seară, Dumnezeu a trimis Lumina Lui.” Dar este necesar ca noi să nu vedem doar Lumina și să mărturisim despre ea, ci noi să auzim și glasul Celui care s-a descoperit, glasul Aceluia care și astăzi umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice.

Lucrul minunat din Fapte 22 nu este pocăința celor din jurul lui Pavel, ci era pocăința și trăirea personală a lui Saul. Doar el a auzit Glasul, doar lui i s-a adresat Domnul, El nu s-a adresat și celorlalți. Doar celui care-i vorbește Domnul poate auzi glasul Lui! Apoi acest om se întoarce la Domnul, se pocăiește, Îl urmează și merge pe urmele Lui.

Dacă cei ce erau cu Pavel ar fi auzit și ei glasul, atunci și ei ar fi putut pretinde că le-a vorbit Domnul. Dar Domnul a vorbit aceluia la care s-a și referit, și i-a zis: „*Saule, Saule!*”

Dar astăzi Domnul îți vorbește ție personal, și ție nu-ți mai sunt de folos trăirile celorlalți. Tu însuși trebuie să ai trăirea ta personală cu Domnul.

Vedeți ce bine este formulat totul în Sfânta Scriptură: „*Cei ce erau cu mine, au văzut bine lumina și s-au înfricoșat, dar n-au auzit glasul Celui ce vorbea.*” Aceasta a fost o lucrare personală, între tine și Domnul tău. El, Domnul îți vorbește și ție, astăzi. În această zi are loc o discuție între Domnul și tine. Acum nu are loc o predică, la modul general; astăzi, acum, Domnul însuși vorbește din Cuvântul care s-a făcut Lumină, El care a zis: „*Să fie lumină!*” Și s-a făcut lumină! Dumnezeu a creat lumina și acum în aceste zile El a pus din nou pe sfeșnic Cuvântul Său.

Eu vreau să accentuez încă o dată. Toți au văzut Lumina, acea Lumină mai puternică decât soarele strălucitor de la amiază. Era strălucirea slavei lui Dumnezeu. Această Lumină are o strălucire puternică. În Ezechiel 1 și în alte locuri din Scriptură apare cuvântul ebraic „*sechina*” care este denumirea slavei luminoase a lui Dumnezeu și care se poate arăta sub forma unei concentrații de lumină, sub forma unui nor luminos, câteodată amestecat și cu foc.

Citim din Ezechiel 1 v.26: „*Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el.*” Deci, Domnul Dumnezeu nu este o închipuire neclară, ci El este o persoană reală. Noi suntem creați după chipul Lui. Prorocul Ezechiel a avut marea prioritate, ca prin Duhul lui Dumnezeu să-L vadă pe Domnul pe scaunul Lui de domnie.

Mai departe este scris în versetul 27 și 28: „Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită ca niște foc, înlăuntrul căruia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur; de la chipul rărunchilor lui până sus, și de la chipul rărunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ, și am auzit glasul Unuia care vorbea.”

Dacă noi citim despre aceste trăiri ale oamenilor lui Dumnezeu din Vechiul și din Noul Testament, atunci inima noastră se bucură foarte mult. Ei sunt niște martori adevărați ai lui Dumnezeu. Ei nu au avut o fantezie, ci ei au avut o legătură vie cu Dumnezeu nostru, iar prin această legătură, ei au văzut slava lui Dumnezeu în vedenii, au auzit glasul lui Dumnezeu și ne-au făcut cunoscute cuvintele Domnului.

Haidem să cuprindem ce s-a spus astăzi. Este vorba ca să-L urmărim pe Domnul, este vorba despre Lumina care este Cuvântul lui Dumnezeu descoperit, este vorba despre însăși glasul Domnului, este vorba ca în fiecare situație să fim siguri că noi nu mergem doar pe urmele unui om, chiar dacă acesta este cel mai mare bărbat al lui Dumnezeu și chiar dacă Domnul a dovedit prin el, Cuvântul Său într-un mod minunat, noi să avem de grijă ca fiecare să ajungem în legătură directă cu Domnul. Noi să primim eliberarea, iertarea și mântuirea, noi personal să-L trăim pe Dumnezeu și Lumina Lui să ne înconjoare. Noi personal să ascultăm glasul Lui și să fim siguri că acum, El nu a vorbit altcuiva, ci nouă. Acum El mi-a vorbit mie. Astăzi Domnul îmi vorbește mie personal prin Cuvântul Lui.

Atunci, în trecut, toți acei care erau împreună cu Saul au văzut lumina, dar nu au auzit glasul Domnului. Noi cu toții vedem aceeași lumină, dar fiecare personal trebuie să audă glasul Domnului.

Noi am putea citi acum și din Apocalipsa și să-L vedem pe Domnul în același mod cum L-a văzut Ioan pe insula Patmos. Este un lucru minunat căci de fiecare dată când acești bărbați L-au văzut pe Domnul, ei au putut să-L descrie într-un mod exact și complet. În acea descriere din Apocalipsa era inclus părul, fața și ochii. V-ați gândit vreodată la acest lucru?

Acești bărbați puteau să-L descrie exact pe Domnul. Ioan scrie: „M-am întors ca să văd glasul care-mi vorbea...” Dar un glas nu poate fi văzut, un glas poate fi doar auzit, dar Ioan a vrut să-L vadă pe Acela

care-i vorbea: „*M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor, și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.*” - Apoc. 1. de la v.12 la 15.

Observați voi ce descriere exactă puteau face bărbații lui Dumnezeu? Ei au putut descrie tot ce au văzut, au auzit și au trăit. De aceea Ioan a putut scrie chiar de la început: „*Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții... aceea vă vestim și vouă.*”

O importanță deosebită are și expresia: „*Ce era de la început.*” Eu odată am zis cuiva care face parte dintr-o mișcare cu o vechime de aproximativ 100 de ani: „Dacă Dumnezeu ar fi uitat unele lucruri până la începutul mișcării voastre atunci unde ar rămâne toți aceia care au trăit înainte de acel moment?” Dar Dumnezeu nu a uitat absolut nimic. Noi nu avem nevoie de niște descoperiri noi, care sunt în afara Scripturii! Noi avem nevoie de descoperirea lui Isus Hristos, astfel ca noi să ne întoarcem la ceea ce a fost la început, la ceea ce au mărturisit și au trăit adevărații bărbați ai lui Dumnezeu. Noi să ne întoarcem la aceste mărturii pe care ei ni le-au lăsat nouă. Noi credem doar această mărturie dumnezeiască.

Pe de o parte noi i-am urmat pe ei - și anume în ceea ce privește vestirea - în ceea ce ei ne-au spus din partea Domnului, dar după aceea noi am mers pe urmele Domnului. O, de s-ar face același lucru și cu noi, astfel ca noi să nu fim mulțumiți doar cu niște trăiri pe care le-au avut alții, ci noi să avem trăirile noastre personale, cu Domnul.

În încheiere vreau să citesc minunatul cuvânt din Ioan 8 v.12, unde vorbește însuși Domnul nostru: „*Isus le-a vorbit din nou, și a zis: Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.*”

Important este faptul despre care am și vorbit, de a-L urma pe Domnul, ca să mergem pe urmele Lui. Noi să fim găsiți în Cuvântul Său, în făgăduințele Sale, în firea Lui, să fim găsiți în voia Lui, să fim găsiți în El. Nu doar în teorie, ci în practică. Noi să auzim glasul Lui, glasul Aceluia care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice. Noi să-L vedem pe Acela pe care L-a văzut și Ioan, Ezechiel, Moise, pe care toți cei care L-au văzut au putut să-L descrie cu exactitate.

Prorocul Ezechiel Îl descrie foarte exact: „...și slava Îl înconjură.” De asemenea în jurul Domnului era acel joc de culori pe care-l întâlnim în curcubeu, dar strălucirea slavei Domnului era mult mai puternică decât aceste culori. Fiindcă cei mai mulți au văzut lumina, au văzut strălucirea ei, au văzut slava Domnului, iar aceste șapte culori sunt direct în jurul Domnului și cu cât mergem mai sus, strălucirea este cu atât mai intensă.

Voi poate nu o puteți crede, dar eu sunt foarte mulțumitor Domnului, fiindcă am văzut, o singură dată slava Lui. O astfel de strălucire noi o putem întâlni în munți după ce a căzut zăpada proaspătă, și soarele luminează peste această zăpadă și ea are o strălucire intensă, de parcă ar fi vie. O astfel de strălucire o are și norul slavei Domnului. Așa am văzut-o în momentul în care am fost luat de pe acest pământ, iar după aceea m-am întors din nou pe pământ, ca să mai slujesc un timp Domnului.

Haidem ca noi să învățăm din acest serviciu divin următoarele: noi să fim siguri că Îl urmăm pe Domnul. Noi să fim siguri că există o legătură strânsă între noi și Domnul. Noi să mergem pe urmele Lui. Noi să fim găsiți în voia Lui și să-L urmăm pe El conform Cuvântului Său. În acest mod noi dovedim în practică Cuvântul Lui. În adevăr niciunul din noi nu trăiește pentru sine și niciunul din noi nu moare pentru sine; „căci dacă trăim, pentru Domnul trăim și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.”

Cine și-a pus astăzi în mod cinstit întrebarea: oare mă aflu eu pe calea Domnului, umblu conform Cuvântului Său, merg pe urmele Sale, L-am crezut pe El acum, sau mă înconjoară necredința?

O, de-ar folosi Domnul Cuvântul vestit astăzi, pentru a lucra în noi un lucru minunat. Nu mâine, ci astăzi, aici, acum, în acest loc. Eu vă spun deja acum: Domnul a vorbit deja cu fiecare în parte, lumina Sa, lumina slavei Sale, lumina Cuvântului Său descoperit a strălucit conform Cuvântului pe care l-am citit: „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții!”

În mare parte aceasta este trăirea noastră personală: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.” Dumnezeu este lumină, în El nu este niciun fel de întuneric și „Cel ce umblă în lumină nu se împiedică.”

Haidem ca azi noi să-L rugăm pe Domnul ca El să ne dăruiască harul și îndurarea Lui ca noi, cu adevărat să-L urmăm pe El până când ajungem din starea de a crede, la aceea de a vedea totul împlini. Amin!